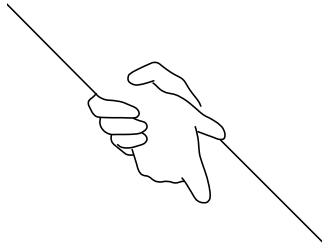


בסיעתא דשמיא

נשארַת אֹתוֹ דְּבַר

גִּיטִי סְפָרִין

נשארת אותו דבר | גיטי ספרין



מוקדש באהבה

לאחותי

אן שא תלכי, תמיד תישארי אחות

ותמיד אני אלשיך לחכות.

עיצוב עטיפה: אורה שמואלי orah1812@gmail.com

הגות וליווי העיצוב: יהודית היימן

עריכה: תמר מייזל

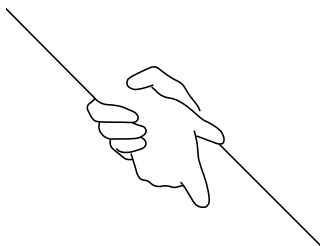
עימוד: ר. חדד 0533189182

© כל הזכויות שמורות

אין להעתיק או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה  
ובשום אמצעי, לרבות צילום והקלטה, ללא אישור בכתב  
מהמחברת.

הוצאת אור החיים

שבט תשפ"ד



## פרולוג

ביום אחד נהייתי אמא.

בדקה אחת, בשנייה. בצרחה דקיקה.

זוג עיניים מבוהלות מביטות בי. וברגע אחד היא שלי. תינוקת.

"עיניים בצבע חום", אני אומרת, נפעמת. "חום בהיר, כמעט ירוק". אהרן מתקרב. היא עוצמת עיניים.

אני מחבקת אותה בידיים רועדות.

למה לאמא של סבתא קראו רק רחל? למה לא היה לה עוד שם? לפחות עוד שם אחד.

רחל שרה. רחל ברכה. שיינא רחל. למה רק רחל?

"אנחנו לא נקרא לה רחלי", אני אומרת מהר. אהרן צוחק. עיניים חומות בהירות נפקחות חזרה.

•

"אמא!!!"

זר גדול של פרחים, שלא אני קטפתי, מונח בידיים שלה.

עיצוב גדול של שוקולדים. שני בלוני הליום. מאחורי הכל מביטות בי העיניים של אמא. חריצים קטנים מסביב. אור מהבהב בפנים.

"מה שלומך שיפי? איך את מרגישה? ואיפה היא???"

היא. אני צוחקת.

"תינוקת מהממת. ברוך ה'. בריאה ושלמה. שלוש קילו ומאתיים".

עריסה שקופה מתגלגלת לתוך החדר. היא ישנה בשלווה, כפות ידיה קמוצות. אמא ואני מביטות בה כמו על קסם, עולה ויורד לקצב הנשימות.

"מפחיד להיות אמא", אני אומרת בקול. מפחיד לאחוז עוללים טהורי עיניים, לא לדעת לאן ייקחו אותם החיים, לאן יובילו אותם הדרכים.

אמא מרימה אליי זוג עיניים. פתאום אני מרגישה את הפיסה מהלב שלה, פועמת בתוכי.

העיניים של אמא מלאות אור ופרחים ושוקולדים מעוצבים. "יענקי גם רצה לבקר. אמרתי להם שיחכו למחר, את חייבת להתאושש".

אהרן נכנס, מציב בקבוק מים. התינוקת שלנו פועה.

•

סבתא רחל הצדקת. היא נפטרה חצי שנה לפני שאחותי רחלי נולדה. רחלי הנכדה הראשונה שזכתה לשאת את שמה.

סבתא היתה צדיקה, צנועה וגומלת חסדים. הבית שלה היה פתוח לכל נזקק. התפילות שלה היו לוהטות. מחוברות כל כך.

"לא יקראו לה רחלי", אני אומרת שוב.

"את צריכה לנוח", אהרן מנענע את העריסה הקטנטנה. התינוקת שלי בוכה בפנים. תכף יקחו אותה לתינוקיה, לסדרת חיסונים ובדיקות.

רחל זה רחל, אני חושבת לעצמי. ורחלי זה אותו הדבר. אי אפשר לכווץ את השם או להאריך אותו.

נקרא לה רוחי? לא מתאים לה. רלי? חלי? גם לא.

"את חייבת לנוח", אהרן אומר שוב.

עריסה קטנטנה מתגלגלת לתינוקיה. אני מובלת לחדר שלי.

כמה מפחיד להיות אמא.

להניח את הבת שלך בעריסה מחוטאת, לתת לגלגלי המתכת שלה להתרחק ממך, להיעלם מטווח הראייה, להישאר בין עשרות עריסות אחרות.

"בת ראשונה?" אחות חייכנית מיטיבה את המיטה שלי.

אני מהנהנת, זולגת כולי. כמה מפחיד להיות אמא.

להשאיר פיסה מהלב שלך בגוף אחר. לנסות לעצום עיניים, בלי לדעת מה קורה אתה עכשיו.

"אולי היא בוכה?" אני לא רגועה. "אולי היא צריכה לאכול? אולי היא מחפשת אותי?"

"תכף יביאו לך אותה", האחות ממשיכה לחייך. "תנוחי בינתיים".

"אין לי איך לשלוח לך", אני נתפסת למילים האחרונות. מפחדת לספר לה על העיניים. באותו הצבע בדיוק. "לא תהיה לך ברירה אלא לבוא לבקר אותי".

"אני אבוא", היא צוחקת. "בטח שאבוא".

•

"אולי נקרא לה בתיה, על שם סבתא שלי". אהרן מוזג מים לכוס שקופה.

בתיה זה שם של צדיקות. אני מהנהנת לאט.

אמנם את סבתא של אהרן לא זכיתי להכיר, אבל בתיה בשבילי זאת מי שעוברת בנהר הנלוס הארוך, המון המון מים מסביבה, שולחת יד בלי לחשוב איך תגיע.

בתיה בשבילי זאת מי שמושה תיבה קטנה מתוך מים גדולים. מי שביתה התמלא באור. בתיה זאת בת של ה'.

"ואולי כן נקרא לה רחלי", אני אומרת בסוף.

"אולי בתיה רחל", אהרן מחייך. אני מעבירה אצבע על שפתיים קטנטנות, קמוצות.

העיקר שתהיי צדיקה, פיסה קטנה של לב.

•

פעם חשבת שרחלי תחזור הביתה ברגע אחד. בשנייה. באבחה. כמו הרגע בו נהייתי אמא.

לפניו לא הייתי, אחריו כן.

כמה פשוט יהיה כשהדלת תיפתח ורחלי תאמר: שלום. באתי.

את תהיי צדיקה כמו סבתא רחל. כמו רחל אמנו. אני לוחשת לה כשהחדר מתרוקן.

את תהיי צדיקה וצנועה. וכשרה. וגומלת חסדים. והולכת בתלם.

את תרווי אותנו נחת.

הפנים שלה מתעוותות ברפלקס. מי שיש לו דמיון מפותח יוכל לומר שזה חיוך.

מפחיד להיות אמא. אני מאמצת אותה אל חיקי. מפחיד לגדל תינוקת זערורית, לקחת בחשבון שיום אחד היא תגדל.

יום אחד היא תצעד את הפסיעות שלה ותבחר את הבחירות שלה.

אצבעות קטנטנות נכרכות סביב אצבע אחת שלי. שוב אני בוכה.

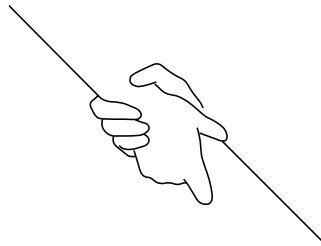
אולי ככה מרגישות כל האימהות.

פחד גדול. אהבה שאין לה סוף. ותפילה.

•

בסוף רחלי מתקשרת. "נולדה לי אחיינית ראשונה", היא מתרגשת. הקול שלה כבר לא סוער כמו פעם. הגלים שטרפו את חייה התחילו להירגע, להתייבב. דגל לבן החליף אדום, אדום החליף שחור, אבל הספינה שלה עדיין רחוקה. בודדה בלב ים.

"את אמא, שיפי, אני לא מאמינה", המילים שלה ממשיכות לצוף על הגלים. "תגידי לי, איך היא נראית? למי היא דומה? את חייבת לשלוח לי תמונות".



## פרק א'

"שיפי?" קול מבוגר מפתיע אותי מעבר לקו, "ערב טוב. מה שלומך?"

"ברוך ה'". הקול מוכר לי עד אימה, גורם לי לקפוא על מקומי. "תזכירי לי, מה שם המשפחה שלך היום?"

"גרינברג". אני מגלגלת את השם החדש על לשוני. כמעט נשלף לי ה'שטיין'. "עם מי יש לי את הזכות לדבר?"

הקול מכחכח בגרונו. "זאת המנהלת".

אני שומטת את הסקוטש הירוק. כמעט בולעת את הלשון.

המנהלת! רק לפני חודש נפגשנו באולם הכינוסים של הסמינר, באירוע סיום חגיגי. המנהלת חילקה תעודות מהודרות לכל בת ובת באופן אישי. תעודות המקנות מעמד של מסיימת לימודי הוראה.

כמה פשוט יהיה לה למצוא את המיטה שלה, עוד מחכה. מצעי הלבבות פרושים. מנורת הלילה דולקת.

הארונות מסודרים, עמוסים בחולצות תלבושת מגוונות, בחצאיות קפלים.

אמא בטח שמרה לה הכל... אולי לא? אולי העבירה לאחיות של אהובי?

לא נורא. רחלי בין כה וכה עברה את הגיל של הסמינר. היא תקנה לה כבר בגדים חדשים. צנועים ויפים.

כמה פשוט יהיה הרגע הזה. כמה ברור.

היום אני יודעת שיש דברים שלא מתרחשים בשנייה. לא בשבריר. לא בצרחה דקיקה.

יש דברים שזקוקים לרוח, עדינה וחרישית. לכוונונים קטנטנים. לצעדים איטיים. שניים קדימה, אחד אחורה.

יש דברים שמתרחשים אט אט, לא בבת אחת.

כמו השמש השוקעת.

כמו השמש העולה.